

Sygn. akt I KK 35/23

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **G. G.**,
skazanego z art. 178b k.k. i art. 244 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 22 lutego 2023 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze
z dnia 6 października 2022 r., sygn. akt VI Ka 434/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze
z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt II K 615/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt II K 615/21, G. G. został uznany za winnego tego, że:

I. w dniu 14 października 2017 r., około godziny 21:20, w L. na ul. [...], kierując samochodem marki B. o nr rej. [...], pomimo wydania przez umundurowanego funkcjonariusza Policji za pomocą sygnału świetlnego polecenia zatrzymania pojazdu oraz pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, poruszającą się pojazdem przy użyciu sygnałów dźwiękowych i

światlnych, polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego, nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę, a następnie w trakcie prowadzonego za nim pościgu przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych przez funkcjonariuszy Policji nie zatrzymał ponownie niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę, a następnie porzucił prowadzony pojazd i zbiegł z miejsca zdarzenia,

tj. występku z art. 178b k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w dniu 14 października 2017 r., około godz. 21:20, w L., na ul. [...], nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zawartego w prawomocnym wyroku o sygn. akt II W 112/17 z dnia 21.09.2017 r., uprawomocnionego w dniu 29.09.2017 r. za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. na okres 6 miesięcy, w ten sposób, że prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki B. o nr rej. [...],

tj. występku z art. 244 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec G. G. i orzekł wobec niego karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto, na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt I, orzekł wobec G. G. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, zaś na podstawie art. 42 § 1 a pkt 2 k.k., w związku ze skazaniem za czyny opisane w pkt. II, orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, a następnie – na podstawie art. 85 k.k. i art. 90 § 2 k.k. – środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych połączył i orzekł wobec niego środek karny w postaci łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.; art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.; art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.; art. 368 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k.; art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., a także art. 193 k.p.k.; art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k.; art. 442 § 3 k.p.k.), błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary i środka karnego – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kamiennej Górze, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego albo wymierzenie mu kary pozbawienia wolności oraz zakazu prowadzenia pojazdów w dolnych granicach ustawowego zagrożenia

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 6 października 2022 r., sygn. akt VI Ka 434/22, utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, który podniósł następujące zarzuty rażącej obrazy przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na jego treść:

1. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów dokonaną z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz art. 5 § 2 k.p.k. i art. 6 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE 2016/343 z dnia 09.03.2016r.) w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym poprzez zaakceptowanie takiej dowolnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji oraz poprzestanie jedynie na powtórzeniu argumentów Sądu Rejonowego, a także poprzez zaniechanie rozstrzygania wszelkich wątpliwości co do sprawstwa i winy na korzyść skazanego, które wynikają m.in. z dowodów osobowych, a także z obiektywnych dowodów w postaci opinii kryminalistycznych z zakresu badań biologicznych oraz z zakresu informatyki;

2. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., a także w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 193 k.p.k. oraz w zw. z art. 368 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez uznanie za uzasadnione oddalenie przez Sąd I instancji dowodów zawnioskowanych przez skazanego, a także uznanie za uzasadnione zaniechanie przez Sąd I instancji decyzji w przedmiocie dopuszczenia dowodów z urzędu celem wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy oraz uznanie, iż nierozpoznanie wniosku dowodowego skazanego nie miało wpływu na treść zapadłego orzeczenia, co łącznie doprowadziło do wydania wyroku na podstawie niepełnego materiału dowodowego z pozbawieniem skazanego prawa do realizacji obrony;

3. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., poprzez niewywiązanie się z zapatrywań oraz wskazań Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze zawartych w wyroku z dnia 10.12.2020 r., sygn. akt VI Ka 116/20, co do dalszego postępowania, które wiążą również Sąd II instancji rozpoznający apelację, po uchyleniu poprzedniego orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

4. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy rażącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, którego dopuścił się Sąd I instancji w zakresie czynów przypisanych skazanemu.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w całości oraz wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze w całości, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kamiennej Górze.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy dokonał weryfikacji oceny dowodu z zeznań funkcjonariuszy Policji - A. S. i B. B. i odniósł się do występujących pomiędzy tymi relacjami procesowymi rozbieżności. Miał podstawy, by uznać, że występujące różnice były wynikiem upływu czasu, biorąc pod uwagę czas trwania postępowania. Niezależnie od tego nie zmieniało to faktu, że w swych zeznaniach funkcjonariusze ci byli pewni co do osoby kierującej pojazdem i w tym kontekście kwestie, co do których występowały rozbieżności, miały charakter drugorzędny (s. 8-9 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*).

Sąd odwoławczy odniósł się również należycie do kwestii oddalenia przez Sąd pierwszej instancji wniosków dowodowych obrony oraz nieprzeprowadzenia dowodów z urzędu (s. 11-2 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji). Niebezzasadnie uznał, że wnioskowane dowody nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia i zmierzały do przedłużenia postępowania. W uzasadnieniu kasacji jej autor nie tylko nie wykazał wadliwości argumentacji Sądu *ad quem*, ale nawet się do niej nie odniósł, koncentrując się na wskazaniu, że dowodem przesądzającym w sprawie były zeznania funkcjonariuszy Policji, co – w przekonaniu skarżącego – wobec wykrycia w pojeździe B. śladów biologicznych należących do A. S. i innego niż skazany mężczyzny – implikowało potrzebę poszerzenia materiału dowodowego (s. 5 kasacji). Takie stanowisko jest jedynie wyrazem subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w żadnym razie nie wskazuje na wadliwość kontroli instancyjnej. Chybiona jest też dalsza argumentacja przedstawiona w kasacji, odnosząca się do tego, że w dacie zdarzenia samochód B., którym poruszał się skazany, należał do innej osoby. Już bowiem Sąd I instancji ustalił, że wpisy w systemie informatycznym PZU, wskazujące na fakt zbycia pojazdu, mogły być antydatowane, zaś ostatnią czynnością zarejestrowaną w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w K. było zgłoszenie z 13 lutego 2015 r. Ponadto, nowy nabywca – A. S. był znajomym skazanego. Słusznie zatem kwestia własności pojazdu w dniu zdarzenia była

nieistotna dla sprawy w tym sensie, że nie wykluczała tego, że w dniu 14 października 2017 r. samochód B. o nr rej. [...] prowadził G. G..

Zarzut obraży art. 442 § 3 k.p.k. uznać należy za oczywiście chybiony w świetle jednoznacznego brzmienia tego unormowania oraz ugruntowanego stanowiska judykatury, zaaprobowanego w piśmiennictwie, zgodnie z którym: „art. 442 § 3 k.p.k. stanowi, że zapatrywania prawne i wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania są wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. Powyższe związanie dotyczy więc sądu pierwszej instancji, a nie sądu odwoławczego kolejny raz rozpoznającego środki zaskarżenia” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2011 r., IV KK 398/10, LEX nr 784293*; zob. też: D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki Dariusz, teza 31 do art. 442 k.p.k.).

Ostatni zarzut nie został rozwinięty w uzasadnieniu kasacji. Zamiast tego w końcowych rozważaniach, jej autor akcentuje potrzebę zastosowania w sprawie zasady *in dubio pro reo*, powołując się także na Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej 11.3.2016 r., nr L 65/1), której art. 6 ust. 2 – wbrew temu, co twierdzi skarżący – nie prowadzi do rozszerzenia standardu zasady domniemania niewinności, ukształtowanej na gruncie art. 5 § 2 k.p.k., a o czym przekonuje już sama treść tego fragmentu Dyrektywy („Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie wątpliwości co do winy rozstrzygano na korzyść podejrzanego lub oskarżonego, także w sytuacji gdy sąd dokonuje oceny, czy uniewinnić daną osobę”). Przede wszystkim należy podkreślić, że w rozpoznawanej sprawie orzekające Sądy nie powzięły, ani też nie powinny były powziąć wątpliwości co do winy i sprawstwa G. G. w rozpoznawanej sprawie, a przeciwne stanowisko jego obrońcy stanowi jedynie wyraz poglądu strony postępowanie, które nie zostało poparte wykazaniem wadliwości procedowania Sądu odwoławczego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.